

Nummer 22	15. November 1914	63. Aargang

En ny Samfundsorden.

Af John Henry Evans i »Liahona«.

Landmanden, som i Gaar kom til min Dør for at sælge sine Kirsebær, ønskede at gjøre Forretning med mig, fordi han derved, som han sagde, hjalp til at formindske Prisen paa Levnedsmidler, idet Producenten og Forbrugeren førtes sammen, saaledes at Mellemhandlerens Fortjeneste sparedes. Han forlangte 25 Øre for Pundet af sin Frugt. Samme Dag kjøbte jeg Kirsebær af Mellemhandleren for 20 Øre Pundet! Men selv 20 Øre er for høj en Pris for Kirsebær i en Landsdel, hvor Frugthøsten har været ualmindelig vellykket. Jeg har set Prisen paa Frugt holde sig i en utilbørlig Højde, selv om Frugten raadnede paa Træerne, og Folk maatte undvære den, fordi de ikke havde Raad til at betale den høje Pris.

Det her antydede Forhold er en almindelig anerkjendt Kjendsgjerning, og deri ligger Kjærnen til alle vore sociale Vanskeligheder baade i Fortid og Nutid.

I gamle Dage antog dette Spørgsmaal Karakteren af en Kamp mellem Masserne, som kun fik, hvad man gav dem, og den herskende Klasse, som kun gav, hvad den selv fandt for godt at give. Grækenland og Rom holdt Millioner af menneskelige Væsener i Trældom. En af de første engelske Konger solgte Indbyggerne i sit Rige til en udenlandsk Fyrste, akkurat som om de vare hans personlige Ejendele. I Rusland, som endnu ikke er vaagnet op, føres Kampen paa denne Maade mellem de Herskende og de Undergivne. Det samme er Tilfældet

i Mexiko, som nu er ved at vækkes. Her ejes alt Landet af en Tiendedel af Befolkningen.

Siden de demokratiske Ideers Opkomst og Udbredelse i Verden har denne Kamp antaget nye Former. Den føres nu imellem Kapital og Arbejde. I de Forenede Stater er den særlig bitter og ubarmhjertig. Arbejderen paastaar, at hans Arbejdsgiver tilvender sig en større Del af Arbejdsudbyttet, end der tilkommer ham, og som Bevis herpaa sammenligner han sine udslidte Sko, sin mangelfulde Hytte (dersom han har en) og sin tarvelige Kost med Arbejdsgiverens Automobil, flotte Villa og overdaadige Livsførelse. Hvad end Aarsagen er, saa kan det ikke nægtes, at der i et Land, som har fuldt op af alle Livsfornødenheder, findes hele Armeer af udtærede Skikkelser, som vandre paa Afgrundens Rand. Arbejdsgiveren vil paa sin Side ikke indrømme, at han tager mere, end der tilkommer den, som forsyner et Foretagende med Kapital.

Saaledes er der hele Tiden Strid og Uenighed i Samfundet. Kapitalen, som ingen Vegne kan komme uden Arbejderne, og Arbejderne, som ikke kunne undvære Kapitalen, bekjæmpe hinanden uafladeligt for at se, hvem der kan opnaa de største Fordele. Begge forene de sig og organisere deres Kræfter — Arbejderne deres Mænd og Kapitalisterne deres Penge. Ofte udbryder der store Striker, som medføre Ødelæggelse af Ejendom og Blodsudgydelse. Lovgivningsmagtens Vedtægter ere tilsyneladende uden Vægt, thi nu for Tiden anstrenger man sig for at gaa udenom Alt, hvad der hedder Lov og Ret. Tænkende Mennesker forvente derfor at se en gjennemgribende Forandring finde Sted i Samfundslivet, saaledes at dette vil komme til at hvile paa et nyt Grundlag.

De Sidste-Dages Hellige have den Tro, at denne nye Samfundsorden vil blive bygget paa de Principper, som Gud har aabenbaret til dem, og som have faaet Navnet „Den forenede Orden".

Et af de vigtigste Grundprincipper i denne nye Orden er i Hovedtrækkene det, at Jorden er fuld af Livets Goder, og at der er rigeligt til Alle. Den gamle malthusianske Theori, at nogle Mennesker ere fødte til et Liv i Sult og Mangel, og at Befolkningens Forøgelse derfor burde indskrænkes, betragtes af Sidste-Dages Hellige som en djævelsk Lærdom. Dersom nogle Mennesker ikke faa tilstrækkelig Føde, er Grunden ikke den, at der ikke er nok til Alle, eller at Andre have større Ret til Livets Goder end de. Det er heller ikke paa Grund af den saa ofte anførte Lov om Tilbud og Efterspørgsel; thi den har saa at sige ophørt at gjøre sig gjældende paa vor Planet. Aarsagen er hovedsagelig enten den, at Spekulanter opkjøbe store Masser af enkelte Produkter og vente paa, at Prisen skal gaa op, hvilket de ikke have Ret til at gjøre, eller at der indgaas ulovlige Overenskomster mellem dem, som avle, forhandle

eller udføre Fødemidlerne. „Mormonismen" lærer, at der er nok til Alle, dersom det blot bliver retmæssigt fordelt.

Hvem er det, som har Ret til de materielle Goder i Verden? Enhver, der vil arbejde for dem. Dette er „Mormonismens" Svar. Intet Menneske har Ret til flere af dem end andre; ja, ingen har i det hele taget nogensomhelst Ejendomsret; thi Jorden er Herrens og ikke Menneskets. „Det er ikke givet", siger Aabenbaringen, „at et Menneske skal have meget mere end et andet." Endvidere siges der, at paa Grund af denne Ulighed „ligger Verden i Synd".

„Mormonismen" lærer ikke alene, at Alle have Ret til at begynde Livet paa samme Grundlag, men den indeholder en Plan, hvorved denne Lighed vedblivende kan gjøre sig gjældende. Denne Plan er kjendt iblandt dem under Navnet „Den forenede Orden". Hvis Samfundet blev ledet efter denne Plan, kunde intet Menneske, intet Selskab, ingen Korporation monopolisere Arbejdsprodukterne til sin egen Fordel eller erhverve sig store Formuer paa andre Menneskers eller paa Samfundets Bekostning. Under en saadan Samfundsorden vilde der ingen Rige være, men heller ingen Fattige. Alle Mennesker vilde være ligestillede med Hensyn til Besiddelsen af jordisk Gods.

Den nævnte Plan kan i Korthed beskrives paa følgende Maade: Lad os antage, at et mindre Antal, f. Ex. Hundrede, Familier ønskede at danne et Samfund af denne Slags. Lad os endvidere antage, at Størrelsen af deres Ejendom eller Formue var forskjellig, og at de repræsenterede forskjellige Haandværk. Det første Skridt vilde da være at overdrage alle deres Ejendele og deres Land til Samfundet. Ethvert Spor af privat Ejendomsret i dette Samfund vilde paa den Maade tilintetgjøres. Det næste Skridt vilde være, at Selskabet gav hvert enkelt Medlem netop saa meget, som han behøvede til Fortsættelsen af sin Beskjæftigelse eller Forretning og til sit Hjems Ophold. Derved vilde privat Ejendomsret opstaa igjen, men paa en anden Maade. Hver Familieś Overhoved vilde da udføre sin Gjerning og styre sine Affærer ligesom under det gamle System. Periodevis, f. Ex. hvert Aar ved Nytaarstid, vilde man gjøre sit Regnskab op. Hvad man havde fortjent ud over det, der var nødvendigt til at klare alle Udgifter, saavel Hjemmets som Forretningens, vilde blive overgivet til Selskabet. Medens Samfundet som et Hele saaledes hvert Aar forøgede sin Ejendom, vilde de enkelte Medlemmer af det vedblivende staa paa samme Trin indbyrdes i materiel Henseende og vedblive dermed fra Aar til Aar, saalænge Samfundet existerede.

Det vil heraf ses, at denne Plan forener privat Ejendomsret med Samfundseje. Enhver kan erhverve og besidde privat Ejendom, indtil denne naaer en vis Størrelse, medens det, der erhverves derudover, bliver Samfundseje. Paa denne Maade høster man Fordelene af begge

Systemer, men undgaar Ulemperne ved dem. Dette System opmuntrer til personlig Foretagsomhed og Flid paa den ene Side og garanterer Lighed, Retfærdighed og Hjælpsomhed paa den anden. Arbejdet faar ligeledes i et saadant Samfund en hel ny Opgave og et nyt Formaal i den offentlige Bevidsthed. I den nuværende Samfundsorden spiller Egoismen en meget væsentlig Rolle, medens altruistiske Motiver ville være de fremherskende under det nye System. Nu bedømmes et Menneskes Lykke hovedsagelig efter hans Formues Størrelse, men under den nye Samfundsorden efter hvad han kan udføre. Løsenet vil under den nye Tingenes Tilstand ikke være: „Hvor megen Rigdom kan jeg samle?" men derimod: „Hvor megen Nytte kan jeg gjøre?" Endvidere vil Religionen hjælpe til at afstive den sociale Samfundsbygning — ikke en Religion, bestaaende af meningsløse Ceremonier, men en Handlingens Religion; ikke en Søndagstro, men en Tro, der bruges hver Dag i Ugen.

Behøver jeg at tilføje, at Tidernes Tegn allerede nu umiskjendeligt pege imod en ny social Samfundsorden af en saadan Beskaffenhed som den, „Mormonismen" fremsætter? Den Tid er forbi allerede nu, da Griskheden kan samle uhyre Formuer paa Bekostning af de hjælpeløse Fattiges Sved og Blod. Vore Love beskytte mere og mere den arbejdende Befolkning imod Udbytning, og Kapitalistens Higen efter Rigdom er bleven saaledes tøjret, at den næppe mere undslipper. En Broderskabets og Hjælpsomhedens Haand gjør sig overalt i Verden mere og mere gjældende, og denne vil ufravigeligt forandre Livsmaalet fra en blot Ophoben af Værdier til Udførelsen af noget nyttigt og godt. Dette er Princippet i Hr. Carnegiès Gaver, bestaaende af Bibliotheker til mangfoldige Byer, i Ford Selskabets Beslutning om at lade uddele blandt Automobilfabrikens Arbejdere en vis Procent af det aarlige Overskud, og i den Opfattelse, som kommer tilorde her og der, at Udførelsen af noget nyttigt, og ikke Rigdom, er Livsmaalet.

Have nogen af de sociale Reformatorer nogensinde fremsat et bedre Grundlag for en ny Samfundsorden?

Denne forenede Orden er dog ikke nu i Virksomhed blandt de Sidste-Dages Hellige. Den blev oprettet af dem, medens de boede i Ohio og Missouri, men paa Grund af de ulykkelige Forhold og de Besværligheder, som ramte dem i disse Stater, maatte de ophøre dermed, inden de endnu havde faaet den rigtig sat i Scene. Alligevel se de frem til en Tid, da den vil blive oprettet igjen, og ikke alene iblandt dem, men efterhaanden i hele Verden. „Mormon"folket lever for Tiden under Privatejendomssystemet ligesom andre Mennesker, men forhaabentlig med større Tro paa Menneskedens sociale Gjenfødelse.

Efteraarskonferencen i Kjøbenhavn.

Konferencen afholdtes den 10.—12. Oktober og indledes Fredag Aften den 9. med en Bazar under den kvindelige Hjælpeforenings Ledelse. De mange smukke og nyttige Ting bleve med Lethed afhændede og indbragte en klækkelig Sum til Foreningens Hjælpefond.

Lørdag Aften Kl. 8 afholdtes det første Møde, som aabnedes med Salmen: „Kom, lad os nu, Venner". Bøn af Ældste Peter C. Lundgren, hvorefter Salmen: „Hør i din Enbaarnes Navn" blev afsungen. Konferencepræsident Joseph J. Kjær bød Forsamlingen velkommen, hvorefter følgende Brødre aflagde Rapporter over deres Arbejde i de respektive Grene: Carl C. Nielsen (Sydsjælland), Peter C. Lundgren, Orla Nielsen og Charles Christensen (Nordøst-Sjælland), Hyrum Jepson (Nordvest-Sjælland), hvorefter Præs. Joseph J. Kjær omtalte Stillingen paa Bornholm og i Kjøbenhavn.

Præs. H. J. Christiansen talte opmuntrende Ord til de Forsamlede; han omtalte Grensinddelingen og Grenenes Navne og gav Brødrene nyttige Vink med Hensyn til deres Arbejde under de nuværende vanskelige Forhold. Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste Joseph N. Busath.

Søndag den 11. Oktober Kl. 10 afholdtes Søndagsskolekonferencen, der aabnedes med Sangen: „Nu titte til hinanden". Bøn af Peter C. Lundgren, derefter: „Hav Tak før Profeten, Du sendte". En Rapport over Søndagsskolens Virksomhed aflagdes af Bestyrer J. P. Hansen, hvorefter et godt og interessant Program udførtes.

Ældste John S. Hansen udtalte sin Glæde over at have haft Lejlighed til at virke i denne Søndagsskole i 2½ Aar og talte til Børnene om at være opmærksomme og tænke, tale og handle godt imod hinanden. Missionspræsident H. J. Christiansen talte om Forældrenes Pligter imod Børnene og Børnenes imod Forældrene og opmuntrede Lærere og Elever til at fortsætte det gode Arbejde. Efter nogle Bemærkninger af Præs. Kjær sluttedes Skolen med Sangen: „O Fader, lad mit Hjerte faa". Taksigelse af Præs. Joseph J. Kjær.

Mødet Kl. 2 Efterm. aabnedes med Salmen: „Fryd Dig, o Jord, se Herren vil". Bøn af Ældste Hyrum Jepson. Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder", hvorefter Ældste Joseph N. Busath talte om sit Arbejde i det forløbne Halvaar og bar sit Vidnesbyrd. Konferencepræsident Joseph J. Kjær aflagde Rapport over Arbejdet i hele Konferencen, af hvilken det fremgik, at 14 Ældster i det forløbne Halvaar havde uddelt 62,897 Skrifter, omsat 5767 Bøger, besøgt 29,819 Fremmedes Huse, haft 1739 evangeliske Samtaler, holdt 623 Møder, døbt 15 Personer, ordineret 1, velsignet 4 Børn og udelukket 1.

Tilstanden var som et Hele god, og særlig i Kjøbenhavn vare Udsigterne lovende.

Missionspræsident H. J. Christiansen foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter samt Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission, Hans J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne“ og Joseph N. Busath som Missionssekretær. Joseph J. Kjær som Præsident over Kjøbenhavns Konference med James A. Hansen som Sekretær og Hyrum Jepson som omrejsende Ældste.

Til Afvexling blev Salmen: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue“ afsungen, hvorefter Br. F. F. Samuelsen fra Aarhus talte til Forsamlingen. Han omtalte Missionsarbejdet, saaledes som de Sidste-Dages Hellige udføre det, og sammenlignede det med den statsunderstøttede Kirkes Præsteskab og de ubibelske Lærdomme, som forkyndes af dette Præsteskab.

Konferencepræsident Joseph J. Kjær oplæste derefter Navnene paa dem, som ere beskikkede til at virke i de forskjellige Grene som følger: Kjøbenhavn: Joseph J. Kjær, Forstander, Joseph N. Busath, Sangleder, Christian Wahl, assisterende Sangleder, og Niels Henriksen, Organist. Nordost-Sjællands Gren: Orla Nielsen, Forstander, med Charles Christensen som Medarbejder; Syd- og Vestsjællands Gren: Carl C. Nielsen, Forstander, med Jacob Jensen som Medarbejder; Bornholms Gren: Carl Andersen, Forstander.

Mødet sluttedes med Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader“. Taksigelse af Ældste John S. Hansen.

Søndag Aften Kl. 7. Mødet aabnedes med Salmen: „Vildledte Sjæl“. Bøn af Hyrum Jepson. Derefter Salmen: „O, min Fader, Du, som throner“. Ældste John S. Hansen talte om „det store Haab“, som Evangeliet alene kan give, og forklarede de Sidste-Dages Helliges Lære om Forsoningen og dens Betydning for Menneskene. Koret sang til Afvexling: „Skal vi svigte vore Pagter?“

Præs. H. J. Christiansen talte om Daabens Betydning og Nødvendighed. Daaben er Døren, og alene ved at gaa igjennem Døren kunne Menneskene indkomme i Guds Rige. Han omtalte Evangeliets Velsignelser og frelsende Magt og Nødvendigheden af at undersøge og annamme det. Mødet sluttedes med Salmen: „Messiæ Evangelium“. Taksigelse af Præs. Joseph J. Kjær, hvorefter Koret sang: „O, hvor herligt“.

Mandag Form. Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, i hvilket Raad og Lærdomme bleve givne til Brødrene.

Mandag Aften Kl. 8. Mødet aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“. Bøn af Ældste Joseph N. Busath og Salmen:

„Fra Himlens høje Hvælv". Br. Orla Nielsen talte om Søndagsskolearbejdet i Helsingør og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Ældste John S. Hansen omtalte Mormons Bog som et nyt Vidne for Gud og den hellige Skrift. Han forklarede de delte Meninger, der ere i Verden med Hensyn til Bibelens Fortolkning, og de mange forskjellige Læsemaader og viste, hvorledes Mormons Bog gav os et sikkert og paalideligt Grundlag og Rettesnor. Præs. Joseph J. Kjær gjorde nogle Slutningsbemærkninger og bar Vidnesbyrd om Mormons Bogs Guddommelighed. Mødet sluttede med Salmen: „Nu Israels Gjenløser". Taksigelse af Ældste James A. Hansen.

Tirsdag Aften fandt en selskabelig Sammenkomst Sted, arrangeret af Ungdomsforeningen. Et interimistisk Program udførtes, og Forfriskninger serveredes.

Endnu et Vidnesbyrd.

Charles Winslow Hall har skrevet en interessant Artikel i »National Magazine« om Tolteкerne, en Folkerace, som beboede Mexiko forud for Aztekerne, og som stod paa et højt Kulturtrin. Historikerne kjende meget lidt til dem ud over, at de i nogle Aarhundreder havde stor Indflydelse og Magt, men gik til Grunde som Følge af indre Stridigheder og krigerske Stammers Indfald.

Hr. Hall siger, idet han taler om de toltekiske Kvinder og særlig fremhæver deres Arbejdsomhed, at de spandt og vævede Bomuld i alle Finheder; noget lignede Musselin, andet var som almindeligt Klæde, medens igjen andet var blødt og luet som Fløjl. I nogle Stoffer indvævede de fine Dyrehaar og spraglede Fuglefjer og frembragte paa den Maade de skjønneste og mest kunstfærdige Tøjer.

Denne Oplysning er af stor Interesse for Enhver, der studerer Mormons Bog; thi heri siges det, at Kvinderne vare beskjæftigede paa denne Maade. De spinde og forfærdige de Tøjer, som de benytte til Klæder. Fin Silke, fint vævet Linned og Tøjer af alle Slags omtales ofte i Mormons Bog.

Tolteкerne havde, ifølge Hr. Hall, en rigtig Forstaaelse af Aarets Længde; thi de inddelte det i 18 Maaneder, hver paa 20 Dage, og lagde 5 Dage til ved Aarets Slutning, hvilket gav 365 Dage. Hvert 4. Aar lagde de 6 Dage til, saaledes at Skudaaret havde 366 Dage. De holdt Tidsregningen vedlige ved Hjælp af Snore, paa hvilke der blev bundet en Knude hvert 13. Aar, og 4 af disse Knuder udgjorde en Inddeling, der svarer til vort Aarhundrede.

Dette vil ligeledes være af Interesse for dem, som studere Mormons Bog. Det Folk, hvis Historie er optegnet i denne Bog, havde nemlig

ogsaa en rigtig Forstaaelse af Universets Bygning, som gjorde det muligt for dem at beregne og inddele Tiden rigtigt. De vidste, at Jorden og alle Planeterne bevæge sig i „deres stadige Gang", og at Jorden gik rundt om Solen og ikke omvendt, som de gamle græske Filosofer lærte. (Alma 3 : 44 og Helaman 12 : 15.)

Toltekerne havde forskjellige Foreninger og militære Ordener. En af disse blev kaldt »Tecuhtlis« og var igjen inddelt i Underafdelinger, der havde saadanne Navne som Tiger, Løve, Ørn, Høg og andre Navne fra Dyreriget. De havde hver især deres egne særlige Privilegier og Indlemmelses-Ceremonier, som i mangt og meget lignede dem, der hørte til Middelalderens Ridderskabsordener.

Mormons Bogs Læsere ere bekjendte med Nehors Orden, med Gadianton-Røverne, som vare bundne til hinanden ved hemmelige Pagter og Tegn, og andre lignende Organisationer i Amerikas Fortidshistorie.

Det forekommer os, at de Oplysninger, der findes i Hr. Halls Artikel om Toltekerne, ere i Overensstemmelse med Mormons Bogs Fremstilling af disse Ting. »Deseret News«.

Søndag den 15. November 1914.

„Guds Segl".

Af alle Bibelens Bøger er vel ingen vanskeligere at forstaa end Johannes' Aabenbaring. Betydningen af de underlige Ting, som deri omtales — de mange mærkelige Spaadomme om Ulykker, Trængsler og Ødelæggelser, de fantastiske Dyr eller Uddyr, som Johannes beskriver for derved at fremstille de Rædsler, som skulle finde Sted — kunne vi ikke udgranske ved menneskelig Kløgt og Visdom alene. Dette erkjendes ogsaa af enhver Bibelforsker; thi ingen ere mere uenige om Udtydningen af disse Ting end netop de, som have studeret denne Bog med det Formaal at udforske dens Mening og forklare dens Indhold.

Vi have ikke i Sinde at føje nogen ny Udlæggelse til de mange, der allerede findes. Saavidt vi vide, er der ikke indenfor vor Kirkes Literatur nogen udførlig og af Kirken anerkjendt Udlæggelse af Johannes' Aabenbaring — Apokalypsen — som den kaldes. Det eneste, vi støtte os til som en Rettesnor under Læsningen af denne Bog, er den Nøgle, som Profeten Joseph Smith har givet, og som findes i Pagtens Bog, 77. Kapitel. Selv om Profeten her kun giver nogle ganske faa Forklaringer paa enkelte Ting i den første Del af Bogen, kunne vi dog kalde dem en Nøgle til hele Bogen; thi de vise os, paa hvilken Maade og ud fra hvilke Synspunkter vi maa betragte disse mærkelige Ting, hvis vi ville finde Mening i dem. Dette Kapitel i

Pagtens Bog viser os, at de Dyr, Naturfænomener, Veer, Basuner, Engle osv. kun ere billedlige eller symbolske Udtryk — et profetisk Sprog — der fremsætte og forudsige Stillingen i Verden, Guds Hensigter med Menneskene, de Ugudeliges Skjæbne og de Helliges og Jordens Forløsning og Herliggjørelse.

Det, som vi i det Følgende ville dvæle lidt ved og give en efter vor Mening fyldestgjørende Forklaring af, findes i det 9. Kapitel. Her fortælles det, at „Afgrundens Brønd" aabnedes, da den 5. Engel basunede, og at der steg en Røg op af Afgrunden, som formørkede Solen og Luften. „Og fra Røgen udgik der Græshopper over Jorden, og der blev givet dem Magt, som Jordens Skorpioner have Magt.... Og Græshoppeskikkelserne lignede Heste, rustede til Krig, og paa deres Hoveder var der som Kroner, der lignede Guld, og deres Ansigter vare som Menneskers Ansigter, og de havde Haar som Kvinders Haar, og deres Tænder vare som Løvers, og de havde Pansere som Jernpansere... Og de havde Haler, som ligne Skorpioners, og Brodde, og i deres Haler ligger deres Magt til at skade Menneskene i fem Maaneder. De have Afgrundens Engel til Konge over sig; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon, og paa Græsk har han Navnet Apollyon".

Afgrundens Engel er Mørkets Fyrste, Lucifer, der lader Stanken fra Helvedes Dyb forpeste Luften og udgyder al Slags Last og Synd over Jorden.

Videre siges der, at den 6. Engel basunede, og en Rytterhær blev udsendt for at ihjelslaa Trediedelen af Menneskene. „Og Hestenes Hoveder vare som Løvers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild og Røg og Svovl. Af disse tre Plager, af Ilden og Røgen og Svovlet, som udgik af deres Munde, blev Trediedelen af Menneskene ihjelslaaet."

Forskjellen paa de ovenomtalte Græshoppeskikkelser og disse Rytterhære er, at de første skulle pine Menneskene, men fra Rytterhærene skulle 3 Plager udgaa, Ild, Røg og Svovl, og de skulle dræbe en Trediedel af Menneskene, som bo paa Jorden. Det meddeles endvidere, at de Mennesker, som ville blive pinte og ihjelslagne af disse Plager, ere dem, som „ikke have Guds Segl paa deres Pander".

Det er vanskeligt at tænke sig, hvorledes disse fantastiske Væsener saa' ud. Græshopper, som ligne Heste, med Menneskeansigter og langt Haar som Kvinder, Guldkroner paa Hovedet, Vinger, Haler, forsynede med Brodde, og iklædte Jernpansere osv., Alt dette maa være symbolske Udtryk for de Ulykker, der skulle ramme Menneskene, og det samme er Tilfældet med Rytterhæren og de Plager, som udgaa fra den, Ild, Røg og Svovl. Disse Hærskarer af underlige Væsener ere anførte af Mørkets Fyrste, Satan; han, hvis Navn Abaddon betyder Ødelæggelse; han, som har svoret Himlen Krig, og som modarbejder Guds Hensigter med Menneskene og søger at styrte Menneskene i Fordærvelse. Paa

hvilken Maade angriber han, hvorledes er hans Taktik, og hvilke Vaaben benytter han i dette sit Ødelæggelsesværk? Synden er hans Vaaben — Synd i alle dens Former som Løgn, Uterlighed, Drukkenskab, Havesyge, Had — kort sagt hele den Hærskare af Laster og Daarligheder, der ligesom en Græshoppesværm har kastet sig over Menneskeheden og udøver sit Ødelæggelsesværk iblandt den.

Betragte vi Stillingen, saaledes som den virkelig er i Verden i Dag, ville vi finde, at disse tre store Plager: Drukkenskaben, Spillelidenskaben og Usædeligheden, „Ilden, Røgen og Svovlet", baade i legemlig og aandelig Henseende ødelægge mindst en Trediedel af Menneskene.

Drukkenskaben ødelægger Familielivet og Hjemmet; den er en af de vægtigste Aarsager til Fattigdom, Sygdom og Forbrydelser; den degraderer Slægten og fylder vore Tugthuse, Sindssygehuse og Hospitaler. Ingen Pest, Hungersnød eller Verdenskrig har kostet saa mange Menneskeliv, foraarsaget saa mange Ulykker og skabt saa megen Elendighed som Kong Alkohol, der i Spidsen for sin ildrøde Rytterhær spreder Smerte, Sorg og Død til alle Sider og piner og dræber alle dem, som „ikke have Guds Segl paa deres Pander".

Og de, som Kong Alkohol ikke faa Ram paa, de falde for den anden store Svøbe, den ulykkelige Higen efter Sensation, Spil, det, som pirrer Nerverne og tilfredsstiller det sandselige Begjær, alle disse Ting, som kaldes Forlystelser — Nydelsessygen i dens forskjellige Former, og mange ere de, som tankeløst styrte sig ud i denne Malstrøm, der uimodstaaeligt og ubarmhjertigt suger Alt til sig og bringer Død og Ødelæggelse over alle dem, som vove sig derud, og som „ikke have Guds Segl paa deres Pander".

Men den frygteligste og mest ødelæggende af alle Veerne er dog den svovlgule Plage, der især i vor Tid som ingensinde før øver sit Hærværk paa Jorden, nemlig Usædeligheden. Dersom Nogen tvivler herom, behøver han blot at kaste et Blik paa de civiliserede Landes Statistik over Dødsfald og Sygdomsaarsager, Antallet af ulykkelige Ægteskaber, uægte Børn og den store Hær af Skjøger i alle Verdens større Byer. Gaa til Lægernes statistiske Oplysninger, og læg Mærke til de lange Talrækker, der fortælle om Kjønssygdommenes Hyppighed, om den store Procent af Befolkningen, der er besængt med kroniske, uhelbredelige Kjønssygdomme. Læs om de Lidelser, disse Sygdomme foraarsage, og det store Antal, der aarlig dør af dem, og Tanken om al denne Elendighed faar næsten Blodet til at stivne i Aarerne af Rædsel.

„Ilden, Røgen og Svovlet" øver i Sandhed sit Hærværk paa Jorden i Dag. Veerne ere udgaaede, Helvedes Sluser ere aabnede, og „Græshoppeskikkelserne" ere iblandt Menneskene. Disse Laster og Synder,

der pine Jordens Indvaanere og vilde ihjelslaa en Trediedel af dem, ere udgaaede for at forhindre Guds Hensigters Opfyldelse og Menneskenes Frelse; men de kunne ikke skade eller ihjelslaa dem, som have Guds Segl paa deres Pander. Hvem ere de?

Det er alle Jordens retskafne, oprigtige og gudhengivne Mennesker, som ikke ere faldne ned for at tilbede Dyret, og som ikke tage Del i Verdens Ugudelighed og Synd. De ville ikke kunne rammes af disse Plager. Drukkenskabens Følgesvende: Sygdom, Forbrydelser og Død ville ikke kunne ramme dem, som leve et ædrueligt og maadeholdent Liv. Nydelsessygens begrebsforvirrende og ødelæggende Egenskaber have ikke Magt over dem, som tjene Gud og holde hans Bud, og den frygtelige svovlgule Pest vil gaa dem forbi, som leve efter Kyskhedens og Renhedens Love.

Der er kun to Kirker paa Jorden: Lammets, den Salvedes Kirke, og Lucifers. Der er kun to Slags Mennesker: de, der elske Sandhed og Ret og gjøre det Gode, og de, der elske Ugudelighed og Synd; de første ere dem, der have Guds Segl i deres Pander, og de ville undgaa de Ugudeliges Skjæbne.

Nu i de sidste Dage, da Vredens Skaaler ere udgydte, og Veerne gaa over Jorden, er Evangeliet kommet for at frelse Menneskene, for at samle Jordens gudhengivne, fredelskende og sandhedssøgende Mennesker under eet Banner — et Banner, under hvilket de kunne gaa frem i Kamp mod Mørkhedens Hær, i Kamp mod Last, Synd og Ugudelighed af enhver Slags i Verden.

„Guds Segl" er ikke blot Annammelsen af de ydre Ordinancer. Drankeren, som fortsætter med at drikke, vil rammes af Drukkenskabens Følger, hvadenten han er døbt eller ej. Skjørlevneren vil, selv om han annammer Evangeliet, falde som Offer for Lasten, hvis han vedbliver at leve paa samme Maade. Den blotte Annammelse af Evangeliet frelser intet Menneske fra disse Plager. Det maa efterleves. Det viser os Vejen; men hvis vi ikke vandre paa den, naa vi ikke Maalet. Det er en Guds Kraft til Frelse for den, som tror. Det er en Hjælp til Selvhjælp. Det lover os ikke alene en aandelig Frelse i det næste Liv, men frelser os ogsaa i timelig Henseende. Det frelser os fra den Helvedes Hær af Synd og Last, der er udgaaet i de sidste Dage for at ihjelslaa Menneskene, „formørke Solen og Luften". Det frelser os fra „Græshoppeskikkelserne" og „Rytterhærene" paa den Betingelse, at vi annamme og efterleve dets Lærdomme.

Evangeliet vil gaa over Jorden som et Frelsens Budskab til Alle; det vil tilsidst samle under sine Vinger alle Jordens retfærdige og gode Mennesker og forene dem til eet, og det er dem, som have Guds Segl paa deres Pander. De lære gjennem Evangeliet at afstaa fra alt det, der kan skade og nedbryde Legemet saa vel som Sjælen; Evangeliet lærer

dem at leve et rent og helligt Liv og at give Afkald paa alle Verdens Daarligheder og Synd, og derved blive de i Stand til at undgaa disse Plager. Evangeliet sætter et Segl paa dem, og Helvedes Porte kunne ikke faa Magt over dem.

Efterlevelsen af Evangeliets Lærdomme, Bud og Love — det er „Guds Segl". J. S. H.

Farvel!

Nov. 15

Med dette Nummer af „Stjernen" ophører min Virksomhed i den skandinaviske Mission som Redaktionssekretær og Oversætter ved „Skandinaviens Stjerne" og som en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium i mit Fødeland; naar disse Linier læses af „Stjernen"s Abonnenter, er jeg ude paa det store Dyb paa Rejsen til mit Hjem i det fjerne Vesten. Jeg vil derfor byde mine Søskende og Venner, som jeg nu i $2^1/_2$ Aar gjennem „Stjernen" har virket iblandt, et hjerteligt Farvel med Tak for den Tid, som er gaaet, for den Tillid og Imødekommenhed, der er bleven vist mig, og for de gode Følelser, som hovedsagelig have gjort sig gjældende.

Ældste N. F. Green vil nu fra og med det næste Nummer af Bladet overtage mit Arbejde, og jeg kan ikke ønske ham noget bedre, end at den samme Tillid og de samme gode Følelser, som jeg har været Gjenstand for, maa blive ham tildel.

Maatte Guds Velsignelse hvile over ham, over „Stjernen" og alle dens Læsere og over den skandinaviske Mission som et Hele, er mit inderlige Ønske og Bøn. John S. Hansen.

Missionsnyheder.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste John S. Hansen, som i $2^1/_2$ Aar har virket i den skandinaviske Mission som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne", er løst og forlod Kjøbenhavn den 12. Novbr. med Dampskibet „Hellig Olaf". Ældste Niels F. Green fra Ogden, Utah, som ankom til Kjøbenhavn den 20. Oktober, er beskikket til at indtage hans Plads og vil paabegynde sin Virksomhed fra og med næste Nummer af „Stjernen".

Interessante Tal.

Under Finanslovbehandlingen i Rigsdagen fremkom Broder Samuelsen, som Følge af en anden Folkethingsmands Modstand mod et Statstilskud til Aarhus Theater, med nogle interessante Tal, vedrørende Statens Tilskud til Folkekirken. Br. Samuelsens Ord lød som følger:

„Naar det ærede Medlem udtalte, at der var foretaget et Skifte af den højtærede Kultusminister, idet der i Stedet for Bevillinger til Kirker var optaget Bevillinger til Theatre, er han lidt ved Siden af; thi Forholdet er det, at medens alle Kirkesamfund, som staa udenfor Folkekirken, maa afholde deres Udgifter selv, ere de Penge, som opføres til Kirker, en stor Konto for Staten. Jeg skal kun nævne nogle enkelte af disse Bevillinger. Der foreslaas saaledes til Lønninger af Bisper og Præster m. m. bevilget 181,712 Kr., til Kirker og Kirkers Drift 94,880 Kr., til Tilskud til de danske Menigheder i Udlandet 14,700 Kr. og til forskjellige andre Udgifter 20,119 Kr. 80 Øre, ialt 311,411 Kr. 80 Øre. Jeg synes derfor ikke, det kan siges, at Kirkerne ere blevne forurettede. Det naturligste vilde formentlig være, at de forskjellige Kirkesamfund selv afholdt de Udgifter, som ere forbundne med Kirkernes Drift, i Stedet for at Folkekirken har det store Fortrin, at der gives den et stort aarligt Tilskud."

Det fremgaar af disse Tal, at det ikke er nogen billig Foranstaltning for Staten at have en Folkekirke, og vi kunne give Br. Samuelsen fuldstændig Ret i den af ham fremsatte Anskuelse, at det naturligste vilde være, at hvert Kirkesamfund afholdt sine egne Udgifter, ligesom de Sidste-Dages Hellige gjøre. Nu er det jo saaledes, at vore Medlemmer tillige maa yde Kirkebidrag til de lütherske Kirker, hvilket dog vil blive forandret i den nye Grundlov, hvori der staar i § 75:

„Ingen er pligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen." (Red.)

Efteraarskonferencen i Kristiania.

Konferencens første Møde afholdtes Lørdag Aften den 17. Oktober Kl. 8,30 og aabnedes med Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej". Bøn af Br. Henrik Petersen, hvorefter Salmen: „Salems Konges Præstedømme" blev afsungen. Konferencepræsident A. Amundsen bød Forsamlingen velkommen, hvorefter Ældste N. F. Green, som var tilstede paa Gjennemrejse til Kjøbenhavn, talte til Forsamlingen og bar sit Vidnesbyrd. Til Afvexling blev Salmen: „Dejlig er Jorden" afsungen.

Missionspræsident H. J. Christiansen benyttede den øvrige Del af Tiden. Han omtalte Evangeliets Principper og Lærdomme og opmuntrede de Hellige til at leve deres Religion til Guds Ære og deres eget Gavn. Mødet sluttedes med Salmen: „Hav Tak for Profeten". Taksigelse af Ældste Howard Andreasen.

Søndag Form. Kl. 10 blev Søndagsskolekonferencen afholdt. Den aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Br. Henrik Petersen; derefter Sangen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung". En Rapport over Søndagsskolearbejdet i det forløbne Halvaar i Kristiania og Drammen aflagdes henholdsvis af Br. Henrik Petersen og Ældste Howard Andreasen, hvorefter Kristiania Grens Søndagsskole udførte et godt og vel indøvet Program. Præs. A. Amundsen udtalte sin Tilfredshed med det udførte Program og de aflagte Rapporter. Præs. H. J. Christiansen takkede ligeledes for det smukke Program; han sagde, at han følte sig ligesom nærmere Himlen, naar han var i de uskyldige Børns Selskab, og fortalte flere Erindringer fra sit tidligere Missionsarbejde i Kristiania.

Skolen sluttedes med Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk". Taksigelse af Br. Johan Larsen.

Søndag Kl. 2. Efterm. Mødet aabnedes med Salmen: „Guds Aand som en Ild". Bøn af Br. Anders O. Ingjerd; derefter Salmen: „O min Fader, Du, som kjender".

Rapporter aflagdes fra den kvindelige Hjælpeforening af Præsidentinde Marie Gartman, fra Unge Mænds Forening af 1. Raadgiver Reider Warring og fra Unge Kvinders Forening af Præsidentinde Magnhild Madsen. Præs. Amundsen advarede imod den Sløvhedens og Ligegyldighedens Aand, der søgte at indsnige sig, og opmuntrede Medlemmerne til at tage virksom Del i Arbejdet. Salmen: „Blomstre som en Rosengaard" blev sunget til Afvexling.

Præs. H. J. Christiansen udtalte, at vi burde føle Glæde over at leve paa en Tid, da Evangeliet atter var paa Jorden. Han forklarede Lignelsen om de 10 Jomfruer og sagde, at Vidnesbyrdets Aand kun kunde modtages fra Gud og ikke fra noget Menneske. Mødet sluttedes med Salmen: „Israels Haab paany oplives". Taksigelse af Ældste Virgil A. Fjeld.

Søndag Aften Kl. 7 var den store Sal overfyldt, og mange Fremmede vare tilstede. Mødet aabnedes med Salmen: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer". Bøn af Præs. A. Amundsen. Derefter Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Br. Henrik Petersen talte til Forsamlingen og bar sit Vidnesbyrd om „Mormonismens" Sandhed. Til Afvexling Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv".

Præs. H. J. Christiansen talte om Tidernes Tegn og Profetiernes Opfyldelse i vore Dage. Han henviste til Joh. Aab. 18. Kap. og bar

et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Nødvendigheden af at høre og annamme dette Budskab, naar det kom til os. Mødet sluttedes med Salmen: „Zions Børn, afryster Sorgen". Taksigelse af Ældste Howard Andreasen, hvorefter Koret sang: „O Zion, Du mit kjære Hjem".

Mandag Aften Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Salems Konges Præstedømme". Bøn af Ældste Howard Andreasen. Derefter Salmen: „Atter kraftigt saltes Jorden". Konferencepræsident A. Amundsen aflagde en samlet Rapport over Missionsarbejdet i det sidste Halvaar. 14 Missionærer havde uddelt 39,898 Skrifter, omsat 3603 Bøger, besøgt 14,805 Fremmedes Huse, haft 3556 evangeliske Samtaler, døbt 52 og velsignet 14 Børn.

Missionspræsident H. J. Christiansen foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, samt Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Hyrnm M. Smith som Præsident over den europæiske Mission, H. J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne" og Joseph N. Busath som Missionssekretær. Andrew Amundsen som Præsident over Kristiania Konference med Virgil A. Fjeld som Sekretær og Howard Andreasen som Medarbejder. Frans Halvorsen som Forstander i Tønsberg Gren, Karl Andreasen som Forstander i Drammens Gren, Martin Halvorsen som Forstander i Frederiksstad Gren, Br. Olsen som Forstander i Larvik Gren og A. Amundsen som Forstander i Kristiania Gren.

Salmen: „Hav Tak for Profeten" blev sunget til Afvexling, hvorefter Præs. Christiansen talte om Præstedømmets Pligter og Ansvar; han omtalte tillige Nødvendigheden af at holde Visdomsordet, bevare Ydmyghedens Aand og være tro i alle Ting.

Mødet sluttedes med Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst". Taksigelse af Præs. A. Amundsen.

Konferencen sluttedes med en selskabelig Sammenkomst Tirsdag Aften under den kvindelige Hjælpeforenings Ledelse. Et godt Program udførtes, og Forfriskninger serveredes.

Henrik Petersen,
Sekretær.

Udtalelser om Krig.

Victor Hugo: Den Dag vil komme, da Kugler og Granater ville blive erstattede med Stemmesedler, med almindelig Stemmeret blandt Nationerne, med en stor international Rigsdags uomstødelige Voldgiftskjendelser — en Rigsdag, som for hele Europa vil være, hvad Parlamentet er for England, hvad Landdagen er for Tyskland, og hvad den

lovgivende Forsamling er for Frankrig. Den Dag vil komme, da en Kanon vil blive udstillet i de offentlige Musæer, ligesom Middelalderens Torturredskaber blive nu, og Menneskene ville blive forbausede over, at saadanne Ting virkelig have været i Brug. Den Dag vil komme, da disse to store Grupper — Amerikas og Europas Forenede Stater — ville blive stillede Side om Side og række hinanden Broderhaanden over det store Dyb.

George Washington: Det er mit højeste Ønske at se hele Verden have Fred og dens Indbyggere være forenede med hinanden til eet stort Broderskab, hver især stræbende efter at se, hvem der kan yde den største Skjærv til Menneslægtens Lykke.

Abraham Lincoln. Lad os — uden at bære Nag til Nogen, besjælede af Barmhjertighed mod Alle og staaende urokkelige i Kampen for det, som Gud viser os er Sandhed og Ret — stræbe efter at gjøre Alt, hvad vi formaa for at tilvejebringe og stadfæste en retfærdig og vedvarende Fred med os selv indbyrdes og med alle Nationer.

Missionærernes Rapport for Oktober 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	3	110	20		18	39	2		3
Wilford L. Breinholt	Aarhus	3	*)							
Joseph J. Kjær	Kjøbenhavn	3	308	8	104	32	67	6	4	
Nephi L. Williams	Bergen	2	505	408	230	68	45	6	1	1
A. Amundsen	Kristiania	3	723	104	114	53	20	23		2
Lawrence Hansen	Trondhjem	3	853	47	407	28	33	1		
Totalsum for Missionen		17	2499	587	855	199	204	38	5	6

*) Ingen Rapport modtagen.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)